

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

- 4448** *Real decreto lei 14/2020, do 14 de abril, polo que se estende o prazo para a presentación e ingreso de determinadas declaracións e autoliquidacións tributarias.*

I

Desde a declaración da pandemia do COVID-19 pola Organización Mundial da Saúde, o Goberno de España veu adoptando de forma paulatina unha serie de medidas de distinta natureza tendentes a paliar os graves efectos que está producindo na sociedade española.

Estas medidas, cuxos ámbitos principais foron a sanidade, a seguridade, o transporte e a mobilidade, a economía e a defensa, víronse plasmadas nun conxunto de reais decretos leis que van desde o Real decreto lei 6/2020, do 10 de marzo, polo que se adoptan determinadas medidas urxentes no ámbito económico e para a protección da saúde pública, ata o Real decreto lei 13/2020, do 7 de abril, polo que se adoptan determinadas medidas urxentes en materia de emprego agrario.

Desde unha perspectiva tributaria, é preciso destacar o Real decreto lei 7/2020, do 12 de marzo, polo que se adoptan medidas urxentes para responder ao impacto económico do COVID-19, cuxo artigo 14 establece o aprazamento de débedas tributarias; o Real decreto lei 8/2020, do 17 de marzo, de medidas urxentes extraordinarias para facer fronte ao impacto económico e social do COVID-19, que incorpora, entre outras medidas, a suspensión de prazos no ámbito tributario e a exención da cota gradual da modalidade de actos xurídicos documentados no imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados nas escrituras de novación de préstamos e créditos hipotecarios; e o Real decreto lei 11/2020, do 31 de marzo, polo que se adoptan medidas urxentes complementarias no ámbito social e económico para facer fronte ao COVID-19, que adiciona outro conxunto de medidas, como que as comercializadoras de electricidade e gas poidan atrasar as liquidacións do imposto sobre o valor engadido, o imposto especial sobre a electricidade e o imposto sobre hidrocarburos, correspondentes ás facturas cuxo pagamento os consumidores adiasen; o aprazamento de débedas derivadas de declaracións alfandegueiras; a suspensión de prazos no ámbito tributario das comunidades autónomas e das entidades locais; a ampliación do prazo para interpoñer recursos de reposición ou reclamacións económico-administrativas que se rexan pola Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, ou a suspensión dos prazos de prescrición e caducidade de calquera acción e dereito regulados na normativa tributaria.

En continuidade coas medidas urxentes aprobadas polo Goberno para paliar a situación de crise xerada polo COVID-19 adóptase este real decreto lei.

No ámbito tributario, faise preciso continuar implantando medidas que lles permitan aos obrigados tributarios o cumprimento voluntario das súas obrigas fiscais, tendo en conta as grandes limitacións que en materia de mobilidade se están levando a cabo, o que dificulta ou impide en moitos casos tal cumprimento.

Neste sentido, hai que recordar o importante papel que, para a aplicación do sistema fiscal e o fomento do mencionado cumprimento voluntario, desenvolven os profesionais tributarios, reforzado pola súa participación no Foro de Asociacións e Colexios Profesionais Tributarios e nos códigos de boas practicas tributarias para asociacións e colexios profesionais e para asesores e xestores promovidos polo dito foro.

A actual situación de risco sanitario e as medidas adoptadas para a súa contención están producindo problemas operativos e de funcionamento, sobre todo en pequenas e medianas empresas (pemes) e autónomos e, por extensión, nos asesores e xestores, que afrontan serias dificultades para compilar a información necesaria e cumpriren coas

obrigas fiscais dos seus clientes, polo que se estende o prazo voluntario de presentación e pagamento das declaracións e autoliquidacións tributarias.

Ademais, adóptanse medidas para a xestión de créditos destinados ás comunidades autónomas relacionados co COVID-19.

II

De tal forma, este real decreto lei estrutúrase nun artigo único, unha disposición adicional única e tres disposicións derradeiras.

O artigo único dispón, para os tributos que se indican, a extensión do prazo de presentación e ingreso das declaracións e autoliquidacións tributarias cuxo vencemento se produza a partir da entrada en vigor deste real decreto lei ata o día 20 de maio de 2020.

A dita medida aplicarase para aqueles contribuíntes que teñan un volume de operacións non superior a 600.000 euros para efectos do imposto sobre o valor engadido. A medida tamén será aplicable ás administracións públicas, ben que neste caso, pola configuración destes contribuíntes, se tomará como limiar o volume do seu orzamento.

A disposición adicional única prevé a xestión de créditos relacionados co COVID-19, de maneira que se lles poidan librar ás comunidades autónomas créditos para facer fronte á situación derivada do COVID-19, polas cantidades que se establecesen, nun único pagamento en lugar dos pagamentos trimestrais que establece o artigo 86 da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.

III

A adopción de medidas de carácter económico mediante real decreto lei foi avalada polo Tribunal Constitucional sempre que concorran unha motivación explícita e razoada da necesidade, entendendo por tal que a conxuntura económica exige unha rápida resposta, e da urxencia, asumindo como tal que a dilación no tempo da adopción da medida de que se trate mediante unha tramitación pola canle normativa ordinaria podería xerar algún prexuízo.

O Real decreto lei constitúe un instrumento constitucionalmente lícito, sempre que o fin que xustifica a lexislación de urxencia sexa, tal como reiteradamente exixiu o noso Tribunal Constitucional (sentenzas 6/1983, do 4 de febreiro, F 5; 11/2002, do 17 de xaneiro, F 4, 137/2003, do 3 de xullo, F 3 e 189/2005, do 7 xullo, F 3), remediar unha situación concreta, dentro dos obxectivos gobernamentais que, por razóns difíciles de prever, require unha acción normativa inmediata nun prazo máis breve que o requirido pola vía normal ou polo procedemento de urxencia para a tramitación parlamentaria das leis, máxime cando a determinación do dito procedemento non depende do Goberno. Non ofrece ningunha dúbida que a situación que afronta o noso país pola declaración de emerxencia de saúde pública de importancia internacional, unida á recente declaración de estado da alarma, xeran a concorrencia de motivos que xustifican a extraordinaria e urxente necesidade de adoptar diversas medidas.

No actual escenario de contención e prevención do COVID-19 é urxente e necesario atallar a epidemia e evitar a súa propagación para protexer a saúde pública, asemade que se adoptan medidas de contido económico para afrontar as súas consecuencias. Así mesmo, a extraordinaria e urxente necesidade de aprobar este real decreto lei inscríbese no xuízo político ou de oportunidade que corresponde ao Goberno (SSTC 61/2018, do 7 de xuño, FX 4; 142/2014, do 11 de setembro, FX 3) e esta decisión, sen dúbida, supón unha ordenación de prioridades políticas da actuación (STC do 30 de xaneiro de 2019, Recurso de inconstitucionalidade núm. 2208-2019), centradas no cumprimento da seguridade xurídica e na saúde pública. Os motivos de oportunidade que acaban de expoñerse demostran que, en ningún caso, o presente real decreto lei constitúe un suposto de uso abusivo ou arbitrario deste instrumento constitucional (SSTC 61/2018, do 7 de xuño, FX 4; 100/2012, do 8 de maio, FX 8; 237/2012, do 13 de decembro, FX 4; 39/2013, do 14 de febreiro, FX 5). Ao contrario, todas as razóns expostas xustifican ampla e razoadamente

a adopción da presente norma (SSTC 29/1982, do 31 de maio, FX 3; 111/1983, do 2 de decembro, FX 5; 182/1997, do 20 de outubro, FX 3).

Debe sinalarse tamén que este real decreto lei non afecta o ordenamento das institucións básicas do Estado, os dereitos, deberes e liberdades dos cidadáns regulados no título I da Constitución, o réxime das comunidades autónomas nin o dereito electoral xeral.

E non o fai porque, como sinala a STC 100/2012, do 8 de maio, na súa FX 9, «do feito de que a materia tributaria estea suxeita ao principio de reserva de lei (arts. 31.3 e 133.1 e 3 da Constitución española) e de que a dita reserva teña carácter relativo e non absoluto «non se deriva necesariamente que se encontre excluída do ámbito de regulación do decreto lei, que poderá penetrar na materia tributaria sempre que se dean os requisitos constitucionais do presuposto habilitante e non “afecte”, no sentido constitucional do termo, as materias excluídas» (SSTC 182/1997, do 28 de outubro, FX 8; 137/2003, do 3 de xullo, FX 6; e 108/2004, do 30 de xuño, FX 7; 245/2004, do 16 de decembro, FX 4; e 189/2005, do 7 de xullo, FX 7). É dicir, «o feito de que unha materia estea reservada á lei ordinaria, con carácter absoluto ou relativo, non exclúe *eo ipso* a regulación extraordinaria e provisional desta mediante decreto lei» (SSTC 60/1986, do 20 de maio, FX 2; e 182/1997, do 20 de outubro, FX 8). Ao que este tribunal debe atender, ao interpretar o límite material do art. 86.1 CE, «non é, xa que logo, ao modo como se manifesta o principio de reserva de lei nunha determinada materia, a tributaria neste caso (se ten carácter absoluto ou relativo e que aspectos da dita materia se encontran amparados ou non pola dita reserva), senón máis ben ao exame de se existiu “afectación” polo decreto lei dun dereito, deber ou liberdade regulado no título I da Constitución», o que exixirá «ter en conta a configuración constitucional do dereito ou deber afectado en cada caso e a natureza e alcance da concreta regulación de que se trate» (SSTC 182/1997, do 28 de outubro, FX 8; 137/2003, do 3 de xullo, FX 6; 108/2004, do 30 de xuño, FX 7; 245/2004, do 16 de decembro, FX 4; 189/2005, do 7 de xullo, FX 7; e 329/2005, do 15 de decembro, FX 8). E, sobre este particular, na sección 2 do capítulo segundo do título I da Constitución, baixo a rúbrica «Dos dereitos e deberes dos cidadáns», insírese o art. 31.1 CE, precepto que establece «un auténtico mandato xurídico, fonte de dereitos e obrigas», do cal «deriva un deber constitucional para os cidadáns de contribuír, a través dos impostos, ao sustentamento ou financiamento dos gastos públicos» (SSTC 182/1997, do 28 de outubro, FX 6; 245/2004, do 16 de decembro, FX 5; e 189/2005, do 7 de xullo, FX 7), e é, en consecuencia, un «dos deberes cuxa afectación está vedada ao decreto lei o deber de contribuír ao sustentamento dos gastos públicos que enuncia o art. 31.1 CE» (SSTC 137/2003, do 3 de xullo, FX 6; 245/2004, do 16 de decembro, FX 5; e 189/2005, do 7 de xullo, FX 7).(...)

Xa que logo, o art. 31.1 da Constitución española «conecta o citado deber de contribuír co criterio da capacidade económica» e relaciónao, pola súa vez, «non con calquera figura tributaria en particular, senón co conxunto do sistema tributario», polo que queda claro que «que o decreto lei non poderá alterar nin o réxime xeral nin aqueles elementos esenciais dos tributos que inciden na determinación da carga tributaria, afectando así o deber xeral dos cidadáns de contribuíren ao sustentamento dos gastos públicos de acordo coa súa riqueza mediante un sistema tributario xusto» (SSTC 182/1997, do 18 de outubro, FX 7; 137/2003, do 3 de xullo, FX 6; 108/2004, do 30 de xuño, FX 7; e 189/2005, do 7 de xullo, FX 7). De maneira que vulnerará o art. 86 CE «calquera intervención ou innovación normativa que, pola súa entidade cualitativa ou cuantitativa, altere sensiblemente a posición do obrigado a contribuír segundo a súa capacidade económica no conxunto do sistema tributario» (SSTC 182/1997, do 28 de outubro, FX 7; 137/2003, do 3 de xullo, FX 6; 108/2004, do 30 de xuño, FX 7; e 189/2005, do 7 de xullo, FX 7). Polo tanto, será preciso ter en conta «en cada caso en que tributo concreto incide o decreto lei –constatando a súa natureza, estrutura e a función que cumpre dentro do conxunto do sistema tributario, así como o grao ou medida en que intervén o principio de capacidade económica–, que elementos deste –esenciais ou non resultan alterados por este excepcional modo de produción normativa– e, en fin, cal é a natureza e alcance da concreta regulación de que

se trate» (SSTC 182/1997, do 28 de outubro, FX 7; 137/2003, do 3 de xullo, FX 6; 108/2004, do 30 de xuño, FX 7; e 189/2005, do 7 de xullo, FX 7).

Á luz destas consideracións, cabe afirmar que a medida tributaria contida neste real decreto lei non vulnera o citado artigo 31 da Constitución, xa que, como se sinala na antes citada STC 100/2012 (FX 9), non altera «de maneira relevante a presión fiscal que deben soportar os contribuíntes e, por conseguinte, non provocou un cambio substancial da posición dos cidadáns no conxunto do sistema tributario, de maneira que non afectou a esencia do deber constitucional de contribuír ao sustentamento dos gastos públicos que enuncia o art. 31.1 da CE» (SSTC 137/2003, do 3 de xullo, FX 7; e 108/2004, do 30 de xuño, FX 8).

IV

Este real decreto lei responde aos principios de boa regulación de necesidade, eficacia, proporcionalidade, seguridade xurídica, transparencia e eficiencia, de conformidade co artigo 129 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.

Para estes efectos, ponse de manifesto o cumprimento dos principios de necesidade e eficacia, dado o interese xeral en que se fundamenta a medida que se establece, sendo o real decreto lei o instrumento máis inmediato para garantir a súa consecución. A norma é acorde co principio de proporcionalidade, ao conter a regulación imprescindible para a consecución dos obxectivos previamente mencionados. Igualmente, axústase ao principio de seguridade xurídica e é coherente co resto do ordenamento xurídico. En canto ao principio de transparencia, a norma está exenta dos trámites de consulta pública, audiencia e información pública, que non son aplicables á tramitación e aprobación de decretos leis. Por último, en relación co principio de eficiencia, neste real decreto lei procurouse que a norma xere as menores cargas administrativas para os cidadáns.

Xa que logo, na medida que se adopta concorren, pola súa natureza e finalidade, as circunstancias de extraordinaria e urxente necesidade que exige o artigo 86 da Constitución española como presupostos habilitantes para a aprobación dun real decreto lei.

Este real decreto lei dítase ao abeiro do disposto no artigo 149.1.10.^a e 14.ª da Constitución española, que lle atribúe ao Estado a competencia exclusiva sobre réxime alfandegueiro e arancelario; e facenda xeral.

Na súa virtude, facendo uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución española, por proposta da ministra de Facenda, e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 14 de abril de 2020,

DISPOÑO:

Artigo único. Extensión do prazo para a presentación e ingreso das declaracións e autoliquidacións.

1. No ámbito das competencias da Administración tributaria do Estado, os prazos de presentación e ingreso das declaracións e autoliquidacións tributarias daqueles obrigados con volume de operacións non superior a 600.000 euros no ano 2019 cuxo vencemento se produza a partir da entrada en vigor deste real decreto lei e ata o día 20 de maio de 2020 estenderanse ata esta data. Neste caso, se a forma de pagamento elixida é a domiciliación, o prazo de presentación das autoliquidacións estenderase ata o 15 de maio de 2020.

Non obstante o anterior, no caso dos obrigados que teñan a consideración de administracións públicas, incluída a Seguridade Social, será requisito necesario que o seu último orzamento anual aprobado non supere a cantidade de 600.000 euros.

O disposto neste artigo non resultará de aplicación aos grupos fiscais que apliquen o réxime especial de consolidación fiscal regulado no capítulo VI do título VII da Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades, con independencia do seu importe neto da cifra de negocios, nin aos grupos de entidades que tributen no réxime especial de grupos de entidades do imposto sobre o valor engadido, regulado no capítulo IX do título IX

da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, con independencia do seu volume de operacións.

2. O disposto neste artigo non será aplicable en relación coa presentación de declaracións reguladas polo Regulamento (UE) n.º 952/2013 do Parlamento Europeo e do Consello, do 9 de outubro de 2013, polo que se aproba o código alfandegueiro da Unión, e/ou pola súa normativa de desenvolvemento.

Disposición adicional única. *Xestión de créditos relacionados co COVID-19.*

Non obstante o disposto no artigo 86.2.quinta da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, os créditos extraordinarios ou suplementarios que teñan por obxecto exclusivamente facer fronte a situacións extraordinarias derivadas do COVID-19, que vaian referidos ao financiamento de sectores, servizos, actividades ou materias respecto dos cales as comunidades autónomas teñan asumidas competencias de execución, poderán librarse na súa totalidade, unha vez que se aprobase a distribución definitiva entre aquelas.

Disposición derradeira primeira. *Títulos competenciais.*

Este real decreto lei dítase ao abeiro do disposto no artigo 149.1.10.^a e 14.ª da Constitución española, que lle atribúe ao Estado a competencia exclusiva sobre réxime alfandegueiro e arancelario; e facenda xeral, respectivamente.

Disposición derradeira segunda. *Habilitación normativa.*

Habilítase o Goberno e a persoa titular do Ministerio de Facenda, no ámbito das súas competencias, para ditaren as disposicións e adoptaren as medidas necesarias para o desenvolvemento e execución do disposto neste real decreto lei.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor.*

O presente real decreto lei entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 14 de abril de 2020.

FELIPE R.

O presidente do Goberno,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN